

[Drachmann.]

drivelser i denne autarkiske Bevægelse, men jeg tror, at Slutresultatet, naar Tabene er skrevet af og lidt, i Virkeligheden vil blive en mere solid Verden end den, vi kendte indtil 1928—29.

Saa nævnte den højtærede Minister for at vise, at den danske Politik, som han altsaa ikke ønskede at staa bagved som Hovedmand, den Politik, jeg havde kritiseret, var ganske fornuftig, at Fænomenet Markedernes Lukning har været fælles for alle Lande. Ja, det har det selvfølgelig nok; men for os har denne Politik udefra nu ført til et ganske særligt Resultat, og det er dette, at vi af det saakaldte Verdensmarked, som man foregøglede os, vi havde — og hvis Priser man hævdede var os garanterede —, kun har den ene betydelige Aftager tilbage, og de Perspektiver, der aabner sig herved, behøver jeg vel ikke, ærede Medlemmer, at trække stærkere op end med de Par Bemærkninger, jeg her kan gøre. Det egner sig ikke, desværre, til offentligt at fremhæves fra dansk Side, men at det ikke er en Styrkelse af Danmarks Stilling, er ganske givet.

Det er derfor en højst mærkelig og højst uheldig Trøst at søge at give dette Folk, at sige, at andre har det lige saa galt og værre endda end Danmark, det hører ingen Steder hjemme. Hvis man kunde maale Krisen med et Termometer eller Barometer i Tal, virker den maaske i Øjeblikket betydelig tungere i andre Lande end i vort Land; men ser man paa Forholdene med langt Perspektiv, er der intet af de stærkt kriserammede Lande, der befinder sig i en saa skæbnesvanger Situation som vort Land, netop som Følge af, at man lod sig snævre ind og endte der, hvor man nu er endt.

Det skal ikke lykkes Ministeren ved Tal fra de Forenede Stater, Tyskland, England o. s. v. at faa dette Folk til at tro, at vi sidder saa relativt langt bedre i det end disse Lande. Jeg har allerede sagt, at Krisen ligger meget tungt over disse Lande, men intet andet Land i Verden har den Situation, vi har i Øjeblikket; og jeg forstaa da ogsaa, at det var Alvoren i denne Situation, der trods alt laa bagved den højtærede Ministers meget modificerede Afvisning af de Tanker, han maatte afvise, og i øvrigt ubetingede Tilslutning til de Tanker i vort Forslag, han

kunde tiltræde, og som han vel ogsaa en Dag faar Anledning til eller bliver tvunget til at føre ud i Livet.

I Regeringens eget Blad, eller i alt Fald det Blad, som staaar den Del af Regeringen nær, som den højtærede Minister tilhører, Dagbladet „Politiken“, er der i Dag en officiel engelsk Person, en Professor i en eller anden Videnskab, der skal over og holde Foredrag om Nationaløkonomi hos os, der kan slutte sit Interview i det danske Regeringsblad med, at han ser ikke, at Danmark har nogen anden Udvej end at slutte sig til det engelske Imperium, det var saamænd det klogeste, vi kunde gøre. Jeg tror ikke, at et Interview med et saadant Indhold kunde fremkomme i noget andet Lands Blade, simpelt hen fordi Baggrunden derfor vilde mangle, og jeg haaber ogsaa, det vil blive afvist, og at det danske Folk, inden man gaar ind i den Slags Drøftelser og Overvejelser, vil se, at det er betydeligt nemmere ved at værne sit eget at skabe et selvstændigt uafhængigt Land; men det kræver selvfølgelig en Revision af den Politik, vi hittil har fulgt, og den Linie, vi har været inde paa.

Om Valutacentralen ønsker jeg ikke at diskutere her. Jeg vil blot sige, at jeg tror, Ministeren og jeg er enige om, at selv om den i Øjeblikket har sin ubetinget aktuelle Opgave og Mission, en Mission, der slet ikke kunde undværes, er den ifølge hele sin Karakter ikke af blivende Art, og man kan ikke paa langt Sigt bygge noget derpaa. Derfor maa vi ogsaa være klar over, at denne Institution kræver en Revision før eller senere, og at det vil være klogt i god Tid at indrette sig herefter.

Til Slut gav Ministeren Udtryk for, at han var enig med mig i, at man ikke skulde sidde og vente paa, at Tiderne blev bedre, men føre en Forhandlingspolitik, og gennem Ministerens Ord lyste der i hvert Fald en stærk Tilfredshed, om ikke med sig selv rent personlig, saa med det, der opnaas. Men jeg tror alligevel, at hvis Ministeren eller Regeringen skal staa til Ansvar for den Udvikling, vi er inde i, maa den ikke afvise at faa de Midler i Hænde, som ene kan sikre den fornuftige Løsning af Problemerne, og det er disse Midler, vi ønsker at give Regeringen i Hænde, ikke just ud fra nogen blind Tillid til Regeringens Medlemmer, men i